Rugăciunile unui ţăran chinez

Rugăciunile unui ţăran chinez

„El va privi la rugăciunea celui lipsit şi nu va dispreţui rugăciunea lor. Aceasta se va scrie pentru generaţia care va veni; şi poporul care va fi creat va lăuda pe Domnul". (Psalmul 102.17,18)

Urca în fiecare seară pe digul care mărginea ogorul său. Cu săpă liga pe umăr, Lo îşi întindea braţul în faţă şi, distanţându-şi degetele, începea să se rotească pe loc. Era un spectacol puţin obişnuit să vezi un ţăran din provincia Jiangsu (China), aproape analfabet, îmbrăcat simplu, cu un pantalon suflecat până la genunchi şi cu o cămaşă aproape murdară, rotindu-se pe loc în ceasul serii. Vecinii săi gândeau că este un exerciţiu de qigong, dar un grup de tineri s-au hotărât să-l observe mai aproape şi au înţeles că se ruga pentru ceea ce vedea printre degetele mâinii sale întinse.

Vedea ogorul vecinului şi spunea: „Doamne, binecuvântează-l, Te rog, pe vecinul meu, şi dă-i o recoltă bună".

Observa bivolul unui vecin şi spunea: „Doamne, Te rog, dă-i acestui animal sănătate. Tu ştii cât de important este el pentru vecinul meu".

Zărea în depărtare nori de praf ce se înălţau dintr-o carieră: „Doamne, Te rog, protejează-i pe cei care lucrează acolo cu dinamită. Fiecare piatră care iese din pământul Tău să servească drept adăpost şi locuinţă".

Se mai rotea puţin şi vedea o fabrică de sticlă. „Doamne, Te rog, protejează-i pe lucrătorii aceia şi ajută-i să Te descopere muncind".

Tot ce vedea în direcţia mâinii sale întinse era obiectul unei rugăciuni, fie că era vorba de locuitorii unei case, de proprietarul unui ogor sau de vreun animal, fie de pomi sau de diguri, ca unele să rodească, iar altele să rămână stabile.

Lo era singurul creştin din regiune şi vecinii lui au fost impresionaţi să afle că se ruga pentru ei. Dar pentru că părea cam naiv, au gândit că are şi ceva nebunie. Într-o zi, Lo a murit subit, în urma unui puternic atac cardiac, la 51 de ani. Nu avea familie.

În regiune, lucrurile începuseră să meargă rău. La carieră au murit patru oameni în urma unei explozii. O femeie şi-a pierdut un braţ în timp ce lucra la una din maşinile fabricii de sticlă. Bivolul unui ţăran a distrus un dig de irigaţie, ceea ce a cauzat pierderea recoltei. Ţăranii au început să comenteze: „Toate acestea vin pentru că Lo nu mai este aici ca să se roage pentru noi". Au început să regrete că nu s-au interesat de credinţa lui atunci când trăia. Pentru a găsi răspuns la această problemă, au început să ardă tămâie în capela satului, unde se găsea statuia unui războinic din timpurile trecute. Spre marea lor nedumerire, statuia cădea în fiecare noapte. Timp de o săptămână, în fiecare dimineaţă au găsit statuia prăbuşită în ţărână. Şi ce au mai remarcat, că „dumnezeul" lor cădea totdeauna în aceeaşi direcţie, capul statuii ţintind către casa unde locuise Lo. Câţiva se grăbiră într-acolo şi au căutat peste tot. Au găsit o carte pe care au pus-o înaintea „dumnezeului" lor şi au pus din nou să ardă tămâie.

În aceeaşi după-amiază a sosit în satul lor un tânăr evanghelist care a început să predice Evanghelia unor ţărani care lucrau câmpul. Dar aceştia, aruncându-se asupra lui, l-au apucat de mâini şi de picioare şi îl târau, spunând: „Te-nvăţăm noi să mai vii aici cu superstiţii!" Dar, trecând prin faţa capelei, au auzit un zgomot surd urmat de un geamăt. Lăsându-l pe evanghelist, s-au precipitat spre capelă, unde au găsit o tânără femeie cu piciorul prins sub statuia care căzuse din nou. În timp ce oamenii o eliberau, evanghelistul a venit şi el la faţa locului. „Iată o Biblie!", a exclamat el. Ţăranii îl priveau uimiţi, ridicând cartea de jos. „Cunoşti această carte?" l-au întrebat surprinşi. „Desigur! Este cartea care vorbeşte despre Domnul Isus Hristos, Dumnezeul cel mai mare, Acela care răspunde la rugăciuni ca nimeni altul". Nu existau cuvinte mai plăcute pentru urechile lor decât cele rostite de evanghelist. „Pe cel căruia îi aparţinuse cartea l-am considerat nebun, dar mai târziu am văzut că rugăciunile lui aveau putere. Vorbeşte-ne despre Dumnezeul său!"

Scuturându-şi hainele cu dosul palmei, evanghelistul s-a pregătit să vorbească, privind Biblia pe care o ţinea în mână. Era rândul său să fie uimit: în cădere, Biblia se deschisese la 1 Samuel 5, unde evanghelistul a putut citi despre dumnezeul filistenilor care cădea cu faţa la pământ în faţa chivotului Domnului: „Şi, iată, Dagon zăcea cu faţa la pământ înaintea chivotului Domnului, Şi au luat pe Dagon şi l-au pus din nou la locul său. Şi s-au sculat devreme a doua zi de dimineaţă şi, iată, Dagon zăcea cu faţa la pământ înaintea chivotului Domnului, şi capul lui Dagon şi amândouă palmele mâinilor sale tăiate erau pe prag".

Astăzi aceşti ţărani sunt creştini. În fiecare seară, la apusul soarelui, 10-15 dintre ei urcă pe diguri. Cu braţul întins, ei îşi murmură rugăciunea, purtând fiecare, în onoarea lui Lo, o săpăligă pe umăr. „Am remarcat o înviorare a recoltelor noastre şi ne confruntăm cu mai puţine accidente" - mărturisesc ei şi astăzi, confirmând împlinirea cuvintelor: „El va privi la rugăciunea celui lipsit şi nu va dispreţui rugăciunea lor. Aceasta se va scrie pentru generaţia care va veni; şi poporul care va fi creat va lăuda pe Domnul". (Psalmul 102.17,18)